

0218 – 18. februar

Gud har utvalgt oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt. Ef 1: 4.

Her ser vi det uforgjengelige, det veldige som ikke rokkes av noen som helst stormer eller forandringer som skjer gjennom tidene her i denne verden. Det som var fra begynnelsen – det er det evige og uforanderlige!

Å, om vi bare kunne la dette budskapet, denne sannheten, fullstendig innta og omslynge hjertene våre! Å, for en festning mot alle stormer og angrep, for en sterk og urokkelig fred og glede! Selv for en kristen vil livet bli en ørkenvandring, fattig på glede, når disse store, evige sannhetene ikke står klart for ham.

Her sier altså apostelen at vi er utvalgt i Kristus før denne verdens grunnvoll ble lagt. Dermed vil han minne oss om det evige, faste og urokkelige i Guds nåde mot oss gjennom Kristus.

Han sier m. a. o.: Det jeg nå forkynner dere, er ikke noe nytt eller fremmed, men det urgamle budskap. Det er eldre enn selv himmel og jord. For selv før verden ble skapt hadde Gud utvalgt oss i sin enbårne Sønn, og besluttet å sende ham til oss når tidens fylde kom. For å stå fram i vår menneskelige natur, og bli vårt liv og vårt lys.

Ingenting er så uforanderlig som Guds råd fra evighet av! Det Gud «etter sin egen viljes gode velbehag» har besluttet, kan aldri i evighet forandres. «Guds nådegaver og hans kall kan Gud ikke angre på».

Heller ikke kan noen annen makt tilintetgjøre eller forhindre det som Gud har besluttet. Han som har skapt millioner planeter, og ved sitt allmakts ord trukket opp deres uforanderlige baner –, skulle han la sin plan og beslutning fra evighet av rokkes eller bli hindret?

Hans motstander, djevelen, førte menneskene ut i synd og død. Men skulle Gud da bare la dem for evig bli i døden, uten håp og mulighet for redning? Nei, Livet, som var hos Faderen, måtte åpenbares i kjød og bli menneskenes lys, frelse og håp –. Fordi han hadde utvalgt oss i ham før verdens grunnvoll ble lagt.

Derfor må vi aldri glemme Guds rådslutning om menneskene fra evighet av, og hvor uforanderlig denne rådsslutningen er. At den står fast med all sin rikdom på trøst og frelse, uansett hva som måtte hende oss, og uavhengig av alt det vi måtte se og kjenne hos oss selv.

Gud har tross alt skapt menneskene i sitt bilde, til sine barn og arvinger. Og før verdens grunnvoll ble lagt, ble grunnen lagt for vår frelse: «utvalgt i Kristus». D. v. s. etter sitt evige råd besluttet å gjenopprette gjennom ham det syndefallet hadde ødelagt. Gjøre ham til vår andre Adam, vår stedfortreder og frelses fyrste. For at hver éneste en som i sin nød vender seg til ham og i tro slipper ham inn, – ikke skal gå fortapt –, men ha evig liv.

Etter at Gud hadde besluttet dette, skapte han menneskene til sine barn og sitt rikes arvinger. Selv om han meget godt forutså syndefallet og all dens synd og elendighet dette skulle føre over menneskeheten.

Han visste godt hvordan dette skulle gjenopprettes. Hans viljes råd skulle ikke være forgjeves. Derfor gjorde han allerede i begynnelsen også i stand himmelens boliger for menneskene. Kristus sier han på den siste dag skal innby sine troende slik: «Kom, dere som er velsignet av min Far, og innta det riket som er gjort ferdig for dere fra verdens grunnvoll ble lagt».

Derfor gjorde han også i stand den boligen menneskene skulle ha her i prøvelsens tid på jord, med all kongelig rikdom og prakt. Han gjorde alt for menneskene; bygget, plantet, og pyntet for dem på jorden. Og fylte den med alt både som var nødvendig, og som de kunne fryde seg over. Han sa: «Alt dette har jeg gitt dere! Dere skal ha råderett over fiskene i havet, over fuglene i luften og over hver levende skapning som rører seg på jorden».

Studer denne Guds plan med menneskene, fra evighet av! Det kan ofte styrke et sorgfullt hjerte, og gi det en veldig trøst og glede. Hvordan er ikke mang en kristen, som hadde sunket ned i en dyp fortvilelse, blitt trøstet når bare Ånden har fått minne ham om at: «Du er jo faktisk ennå et menneske! Og Gud har jo tross alt i sitt eget hjerte noen veldig, store nådens tanker om menneskene.

Han har jo en uforanderlig rådslutning og et varmt faderhjerte for dem. I tillegg er han en allmektig Skaper! Da kan jeg aldri synke så dypt at han ikke kan løfte meg opp, og til sin herlighets ære og pris gjøre noe virkelig stort ut av meg.

Våre første foreldre, som tross alt hadde all den styrke de trengte til å holde hans bud, brøt på så tragisk vis disse. Men se den hjertelige omsorgen han viser mot dem, når han likevel forbarmer seg over disse falne barna sine. Han oppsøker dem og trøster dem.

Og når han til og med har gitt oss sin enbårne Sønn som vår bror og Frelser, da kan han ikke være så likeglad med menneskene! Nei, da må han nok ha noen dypere faderomsorg for dem! Hvem vet, ennå kan så stor en Fader gjøre store ting for meg!»

Slike tanker omkring «det som var fra begynnelsen» kan virkelig glede og styrke oss, når vi får nåde til å tenke langt dypere over det.